

مناسب نه بگفت آمد بقدر
ز سفاکی هست تو ذوق افتاد
بتضمین هیچ تو بلبل ز گل
چنان کرد نام تو شیرین زبان
بتخریر تقدیس نامت کند
بتاکید مهر تو در بر زم دل
بجد تو ای دور و گبهان مجید
نته پایان پذیرفت مدح تو شاه
تو آن مرشدی در شب تیرام

اگر چه بحدت ز دم خند سخن
ز مرقد کند تا بگفت سخن
بر و دل مسراید چو باشد سخن
که بر صفحہ ریز و تیز ز و سخن
تتمنا بلوح ز بر جسد سخن
سخن میسزد نمه بان موکدن
شود خامه ز و الحمد و امجد سخن
اگر چه گزست از حد سخن
کز ارشاد مهر تو ارشد سخن

ز دل ز مهری با هزاران دُ

فرستد به زنت خند سخن

در منقبت حکم گوشه سول عالی مقام حضرت امام حسین علیه السلام

بهارست سرگرم کار سخن
چو بلبل ترنم سرای نشاط
الا ای چنین گل فرمان هست
اجل بی عمل باد کاب حیات
کنده بلوه از کار گاه حدوث

خواد می فداک ای بهار سخن
زبان ست بر شاخسار سخن
ز برقع کند گل عسدر سخن
روان ست در چو بهار سخن
طهر از قدم پر و تابار سخن

<p> بچشمه یخچا چو یوسف شدن زبان تر کند ز آب حیوان سحاب ره سجده سوی نگار آفرین بسیمنه کند لاله را داغ داغ به بلبل چو گل میفراید نشاط چو جادوی چشم بتان طراز نه از گل که جور خزان بر کشد نگر باده کردندش از خون دل به لیل چو محمود صحرا نورد ز زلف بتان باز گیرد ولی زبان تا کند آتشین آتشین شب افروز اندیشه یار چو ماه و گویند ز خسار حسابانه با آتش که خورشید گرمی کند به حسنی که خوبان ربایند دل بصد آنما ز عمر می کند و باغ است مشتاق غنچه بریم </p>	<p> ز کف دل ربوون شعار سخن چو بر خیزد از کوه سار سخن بیبهر نماید نگار سخن ز خون جگر احمد ر سخن و را آغوش دل خار غار سخن نهان دل بر و آشکار سخن بدلر سا بود لاله زار سخن که جان بر ننا چسار سخن به پهلوت دل بفرار سخن چو من هر که گرد و دو و چار سخن ز آتشگرده گل چنار سخن گه تا بد بشبهای تا به سخن همانا است لیل و نهار سخن همانا است دانی شاره سخن تو دانی مگر مستعار سخن دل از راه گوش انتظار سخن نشاطه تا بدار سخن </p>
--	---

باینکه شش زنده است علم کند
سخن غمگسار خیال من است
بجویم مضامین بسینه کند
الا ای رسا فکر پیمانک
نه خوانم مگر باو در بزم شاه
شایسته اندر دو گیهان حسن
رسوخ المناقب جمیل الشیم
جمیل السجایا فصیح البیان
بمیدان علم و زبان آوری
ترا عجاز لبها می شیرین بیان
بدوش سخن رسالت ز عمر صغیر
ترا باغ نبوت گل سرسبد
دل باب علم و گل شهر علم
بهار گلستان بهر هفت خلد
بذکر تو شایان خیال من است
تو باغ سخن راوهی بسکه آب
مگر زخمه و اندک تا ز نفس

برآوردی گهر از بسا سخن
خبر علم الا غمگسار سخن
چو گنج شهبان هزار سخن
مگر بر زمین شد بسیار سخن
اگر چه هستم خاکسار سخن
که بر ذکر او شد در سخن
امام جهان افتخار سخن
بخسته امیر دیار سخن
وحید زمان شهسوار سخن
ببزم جهان بنمشیار سخن
مگر چه بزم کبکسار سخن
بهرای رخ سبزه زار سخن
فروغ رخ افتد در سخن
باجبالت فخرتبار سخن
ببین سخن با هم بسیار سخن
توان گفتنت آسبار سخن
کنم در مدیح تو تار سخن

کند در کلاه از جلالت فلک
 گران است بر دوش کوه گران
 سخن نایب گیتی بجز تو غرق
 اگر می نگروی پذیرا بسبب
 در ایوان گشته مگر قدیست
 باب و هوای گلستان تو
 بشوقی لغای تو گرم است کرم
 قلم بسکه کرده نسیم تو سبز
 تو این علی که خدیشکست
 بیان جگر و ازیت چه عجب
 سرافراخت روح تو چند انگش
 بیان ستم گاهیت در جهان
 بجز قلم هم بسین زبان
 بود ابرغسان ز نزل تو شاه
 شمسیم دو کیسود و خساره ات
 حسین ساسی خاک تو ای فیض عالم
 بذکر شهادت که تو یافتی

ببادت چو خیزد غیب ازین
 به تمکین و حسیلم تو بار سخن
 کند دیده اشکبار سخن
 بدل سے مگر دیده بار سخن
 که کردست عالی جدار سخن
 تواناست جسم زار سخن
 بطح است ز اینجا کز آن سخن
 خزال است در مرغزار سخن
 کشادم بدحت حصار سخن
 کند گرت سلم ذوالفقار سخن
 به نسبت ز عرش است عار سخن
 و بد عدل در اختیار سخن
 توان خواندنت شهر بار سخن
 که ریزد گهر در کس از سخن
 بود نافه اندر دست از سخن
 کبار سخن هم صغار سخن
 بود عسالی دل فکار سخن

<p>همه ز بهت ای نامدار سخن کشم گوهر آبدار سخن عقوبت نمت تا بدار سخن نثار سخن بهم نثار سخن که از حد گذشت خاطر سخن بریز آب در گشت زار سخن تو از ایزدی کامگار سخن نیز مت در شایهوار سخن</p>	<p>در یقاز دستی که در کامت بسکب مدیح تو ای نور حق بیج تو شاها نحل اگر کنم کنم در مدیحت ز دل خون الا دست تسکین بیند می از ان تو تسنیم و کوثر خلد بکام من اینک نگاه کرم فرستم بعد آب تاب صلوة</p>
---	--

بطول الهی که در دین
 کند ز مهری اختصار سخن

در منقبت سپید اشهد حضرت امام حسین علیه السلام

<p>زبان است شمشیر و جوهر سخن تو دالی تشارست دل سخن بروی زمین است اندر سخن بافش فروزد جو مجسم سخن مر یقین کهن راز بستر سخن نه محتاج بال و نه با پر سخن</p>	<p>دلا در میدان ز نعمت سخن به شمع شبتان چو پروانه پیغمبر که ناز و میسای سخن دل ساد و راع و سارا کنی توانا بنویزم صحت کشد بگلگشت سدر چو در این</p>
--	--

بهر پهلوی دل داد و پادشاه
دو کیس و نشانند چو از دست ناز
تو دانی بر رفت همانا ستاب
بدریای غم گردی او رفتند
چو ماهی بدریای خون جگر
همانا گرمی اندیشه طبع
من از گرمی طبع بر سرم گر
بکالای جان باری ای آب اشک
چو طعن عدد و نایب ست گز
بتقلید قیسم بیابان نورد
و باغ هوا عنبر آگین کنند
رسم غم اندیشه در باغ طبع
تن آزرده با ناز خون خوشت
بیشه راه شهسزاده و در جهان
نبی شاه مانشا بنزاده حسین
بدل حاضر مهن چه غائب نم
تویی آنکه کردی چو دریدل

بهر پهلوی دل داد و پادشاه
خریدن کند دل بخت بخرن
سپهر مست اندیشه اختر سخن
شود و ناخداست کرم و سخن
شمار روزی می شناسد سخن
توان کرد آتش سمست سخن
که آتش فروز و بد فر سخن
ز کانون طبع ست اختر سخن
بفرق معانی ست مغز سخن
بگیتی پولیلاست دل سخن
نشانند چو زلف معش سخن
نوشتن توان بیضند سخن
چه گویم ز جور بر او سخن
بگستر الا چشم و گستر سخن
که هست از جلال سخن کوش سخن
تمن است نام سخن سخن
خوش اندر کنا پر سخن سخن

بشوقی رهت ز نظر ابرو
 تو جان نبی و امام من
 بتازش نهاد پای تو شاد
 کند خدمت تا جو عبدقل
 بیزی که عشقت کند باوه کی
 معنون بعنوان مع تو شاه
 بر نگینی هر دو خیار تو
 بتار نفس زخمه مع تست
 ز فیض لب کوثر انگیز تو
 ز نو چیت کند اقتباس
 پرستار روی تو هرشت خلد
 شود گرم گرز آتش خشم تو
 بفر جلالت به ترتیب ز زم
 بی مال گشت و سر شمنت
 بعشق تو شاهارگ جان من
 سر شمنت تا کند پای مال
 بهتربان فرخ در عالیت

روان ست چون فیض مضطر
 ز گیهان بذر تو به سر سخن
 چو من آرزو میکند سخن
 کند آرزوی تن اکثر سخن
 باوه ز ندو و رسا سخن
 بتن دل ضمیرت و ضم سخن
 باغ طبیعت گل تر سخن
 که دلکش بر آید ز من سخن
 بصفت ز ند موج گوشت سخن
 ز ند پنجه با مهر الو سخن
 بهر هفت رای تو شد سخن
 عدد و باغ ست صر سخن
 مدیح تو شاه ست لشکر سخن
 بتاراج زنگی سکندر سخن
 پسند و نمنا بسط سخن
 بمیدان محشر تگاد سخن
 هما بین نمناست شهر سخن

چو خاقان بر باید سر و شهنشست
 کند در هوای تو تا پرزند
 ز قبض لب معجز آموز تو
 کند نور چشم خودش آفتاب
 به تیغ آزمای دم چشم تو
 هر آینه بیمار چشم تو هست
 فلک را اگر سین از لاله تو
 بسبب بسکه کردی تو شاه عزیز
 بسج تو ای جان کوثر قسیم
 درینا بگیتی تو از صطبار
 بدگر شهادت کند ماتت
 بقلند بخوشاب تا در غمت
 بخاکیکه غلیظه نازک تست
 بخند و نام تو در غمت
 بزخم سنانها که کردی گوی
 به خون کردان آنکه کردت شهید
 شود کم ز صبر تو دشمن بجو

به تخت زبان است قیصر سخن
 منت سبب ال کبیر سخن
 شود شوق اعجاز مبدع سخن
 بیزرت چو تا بزر خاور سخن
 بگردار کعبه رام صفدر سخن
 که در بارغ طبع است عین سخن
 دهد در فکندن بجور سخن
 چو شاهد برار است ز پور سخن
 زبان است شیرین و شکر سخن
 نه جستی بر اعدا منظر سخن
 بصوفه جگر خون و احمر سخن
 بدل بهترند نوک نشتر سخن
 بایا غیر کند و کرش بقر سخن
 بگریه چو چشم ز منبسم سخن
 بکزد او خواهی بحشر سخن
 و مادام براید چو خبهر سخن
 بزدن گزیند پیش او در سخن

براه تو چون خضر خاطر فروز
 و دپاره چنان کرد دل توست
 بآب و چشم من انداخت
 تو مظلومی و در جهان عادل
 نظر که بگلزار من افشاست
 سر سبز پوشان جنت تویی
 فراق تو بون تا کجا دارم
 قشایم توست که بر مرقبت

به شبهای دیگور در پهن سخن
 که خیزد چو جزا و دوسپهر سخن
 در آتش زندگام از در سخن
 که گردد بعبه تو محض سخن
 شود فرشی گلگون بنظر سخن
 که خیزد بنام تو اخضر سخن
 ز وصل خودم سنج خوشتر سخن
 به تکبیر الله اکبر سخن

بیزیت در روز اول رحمت
 چنان که گزید با تو سخن

در منقبت قدوة الاولیاء حضرت غوث اعظم علی بن ابی طالب

بنام خداوند عالم سخن
 بیچشمی که تا کرد در من نظر
 بیزمی که دانامرتب کند
 نهد منت سایه بر آفتاب
 هر آینه تیغ قصه نام کرد
 بعنبرستان ذماتع خرد

که پیش آفریده ز آدم سخن
 ز نامه نماید مکرم سخن
 در آید همسانا محظم سخن
 ز رایت کشاید چو پرچم سخن
 دو گبهان چو آراست معصم سخن
 فشانند چو کیسوی پر خم سخن

بیاران مگر منع صحبت چرا
 چه تنها گزاری تو وقت عزیز
 سیاه و تخم و هیچ زلف سیاه
 دل آرا چو دیبای چین فتن
 ز ایوان سینه بصد دلبری
 همه شوخ و نازک توان بزدن
 به نخت من و کاکل روشن بار
 یاب و که با تا به تیغ و ناست
 چو در چین گزند روشن تخم
 چو مصل هم از روی آینه ننگ
 کند تازه طبع فسرده چشم
 نخواهم چو فردوسی اندیشه
 دیان و کبر است مقصود من
 بنظر تمنا و صدق نیاز
 ز عسرفان نتیجه سخا طرد
 زبانت کتاب کرامت کزو
 نوی آنکه در بزم جبروتیان

نه آهوست که من کند سخن
 یاشاد سنجیم با هم سخن
 سخن میزنم لیک بر هم سخن
 بچین و وزلف است در هم سخن
 چو شاد کند جلو چه هم سخن
 همانا ز بسیار و از کم سخن
 چو دو حرف یکجس مع هم سخن
 سخن میزنم لیک بر هم سخن
 بگر کم کند شور ما تم سخن
 همانا باید زد دل غم سخن
 چو گلگ در باغ شب هم سخن
 گویم ز کاوش رستم سخن
 ز پوشیده گفتار و مبرم سخن
 ز هم بر در غوث اعظم سخن
 شود گر بنام تو منفرم سخن
 تو در بزم دانی مشرق سخن
 معظّم منی و منفرم سخن

ولایت ز بحر دولت چشمه
 تو آن مایه واری بقدر جلال
 شرف یاب ذکر تو باشد بزم
 معانی ز عشق تو با دل دهد
 تنامی تو تا کرد نیسانه
 معنون بناست کند آرزو
 بوضعت مگر بزم تاگت بد
 به بیمار خسته سخن گزنی
 بیزمت ز خود گر ضمیر آورم
 به لبهای مجنون قدرت بدم
 گراز باغ خلقت سخن گل کند
 چه شیرین لب است که فیض او
 ترانده تا حاجبان ورت
 نقش نیاز در عالیت
 ندیک خاطر است مشتاق تو
 مریض گس را که در عشق است
 بصحرا می غربت مرا بس کند

چو شتم کزومی بد و غم سخن
 که پیشیت بسر آوردم سخن
 چو عیسی مجت ز زند و سخن
 ز زیر ست یاد لبر از بزم سخن
 شد از موجود لبری بزم سخن
 مه عید و ماه محرم سخن
 زبان مرا کرد و عینم سخن
 بزخمش کند کار هر بزم سخن
 بتوجیب گرد و خرم سخن
 ز عرفان ایزد مسلم سخن
 کند آرزو آرزو سخن
 زواید مگر تلخی از سخن
 ز خود می فرستم مقدم سخن
 کند دل بهر آینه معلم سخن
 خیال تو دل کند هم سخن
 ز صغره ز ند آب ز مزم سخن
 نیاز تو دلدار و هم سخن

ز پو شیدہ گنجیدہ صدر خوش	کہ با ستر او نیست محرم سخن
ڈری بخش کن برون ز مہری	کہ بعدش نسخت ز با ہم سخن
بہ ہمایون نام فلک آستان جناب مستطاب مولانا و مرشدنا محمد فضل الرحمن مراد آباد کٹرکھلا العا	
ز منت بدر گاہ بزدان سخن زبان کہ ندانی بگفتار دور دور از می تم م تما کند بتان تیغ ابرو و بقریان وہند ز بہر نکتہ دانش گفتند اکتساب جگر گون ز خون تباہ از درد بلبل فرستم بضمون نازک اگر بایسای چشم بہستان بچو دل براہ و فاما یہ سر کشتے ز دلیر مگر آنکہ دل سے برو بلب خال خسار کا فر کنند بہ شکل گوی افگند عقل و ہوش	کہ جان آفرید و بگیہان سخن سا فکر پایدنت ارواں سخن بدل اندرون بہت چندان سخن فرستم اگر دو صفایان سخن اگر خود فرستم بیوان سخن فرستم اگر در پرخشان سخن نہ خیزد پیاخ ز شروان سخن خیال مرا شد بفرمان سخن ستاند زہر چارار کان سخن ہر آئینہ دانی بدوران سخن ز اعجاز زناور مسلما سخن بمعنی رساند کہ آسان سخن

زبان بسته مضمون نازک سر	دورینجا چو عاصی برندان سخن
چنان طبع باید تراکت سگال	که گردد بفرشش ثناخوان سخن
بهمانی بچو من صبح و شام	ز نو کتاب دل گستره خوان سخن
اگر خوش کس بیع بتان بگردد	کشد دل ز زلف پریشان سخن
به بیمار دل غوغا سوخته	ز گلهای نازک گلستان سخن
بگلبن شود نقشه دل ربا	ز لیلی بفصل بهاران سخن
فرز و بیزم آتش حسن را	کند خاطر آفتاب بریان سخن
کند جادو و یها و دام بگند	بصیدل از زلف پیمان سخن
بزرخم دل بهره مند حسرت	ز حسن معانی نکند آن سخن
بظلمت چه افقی سکن در مثال	ز صفحہ زنده موج حیوان سخن
چه حال شد از مدح شاه و وزیر	بگفته ز نم بس پیمان سخن
قدیمای مرشد نم کس کس	نه برگز کس هم پیش خاقان سخن
صدف سوی نیسان نظر نماند	چو گردد و چه گوید بر افشان سخن
تو دانی چنین گوهر از فیض بیت	که جو رشته تر نشاند ز نیسان سخن
همه برکت ز بهنمای سخن است	که نامش کند فصل جمل سخن
چه مهر خسته کمال است او	نه بیند بخود هرگز اسکان سخن
نگار کس در آن راه راه آورد	کند از حدیث و قرآن سخن

ره کفر بندد و روی حسد و
 ز قیض بیان گهر ریزا و
 ز نور الهی کش اندر دل است
 بیسره تو دانی ز هر دو اند
 بصحرای سلیمان گریز و
 بیمن بیان کمالش چو ماه
 ز تفسیر یوسف تمنا کن
 بایامی هر دو لبش میدهد
 بچار و بی در که عالیش
 چنان کو پر دول بضم خون
 نماید ره آنکه در نعمت وی
 فرشته دوزانو کند چه طفل
 پایتاز نامش تو دانی که شد
 بدرگاهش از ره مری اشنباز
 بصد باگداز و هزاران نیاز
 آبرو اند با شمع چون سوط
 بصد با تمنا ی زخم سبک

موثر کند جمله ز ایمان سخن
 بصفحه گهر باستان سخن
 چو بر سپنج مهر و نشان سخن
 به فیض لبش کرد و جان سخن
 دهد عرضها و راق و نقصان سخن
 بر آید همانا ز نقصان سخن
 بصرف لبش پیر کنعان سخن
 هر آینه معجز بقربان سخن
 کند خاکساران ز رضوان سخن
 بیابد ز قیض لبش جان سخن
 نه شایسته آید ز جان سخن
 فرستد اگر در دستان سخن
 بهیه گهر معنی و کان سخن
 چو از قطره با موج عمان سخن
 ز دردی بدرگاه درمان سخن
 هم از جان تباری بجان سخن
 ز بهای تو دانی به پیکان سخن

بصد شرم بر کرده های پسین	از عصیان بدرگاه عفران سخن
روزه نباری چو با آفتاب	بصبح ز شام غریبان سخن

بسرنازوی سایه بسوطلاو

از عنوان رسد تا پایان سخن

الحمد لله والصلوة علی نبی صاحب الخلق العظیم که درین زمان
برکت توأمان رساله توفیق سخن منظومه علامه زین

مهر سپهر فصاحت پروری مولوی حافظ

محمد جعفر صاحب معر فی مطبع نظامی

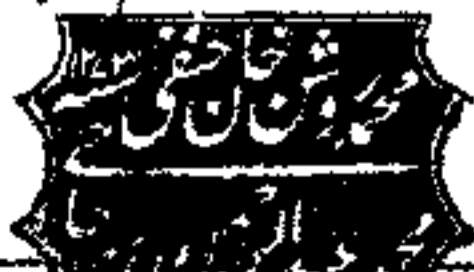
واقع کابل پور سنه ۱۲۹۶ هجری

الطباع و پرورش

++

وجه مهر و دستخط بر خاتمه

برای سند انیمشی که کتاب مطبوع مطبع نظامی است مهر و دستخط مستور آن شریف گید

المهر
توسط مطبع نظامی

ما شاء الله لا قوة الا بالله

در مطبع نظامی واقع کابل پورطبع شد

